

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do zasiłku chorobowego za dzień 20 stycznia 2016 r.

Decyzją z dnia 10 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 stycznia 2016 roku do 3 lutego 2016 roku.

Decyzją z dnia 24 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 lutego 2016 roku do 17 lutego 2016 roku.

Decyzją z dnia 3 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 lutego 2016 roku do 26 lutego 2016 roku.

Decyzją z dnia 25 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., powołując się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 lutego 2016 roku do 18 marca 2016 roku.

Odwołania od wszystkich powyższych decyzji wniósł ubezpieczony R. W. zaskarżając jej w całości, zarzucając im błąd w ustaleniach, że wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni i domagając się przyznania mu zasiłku chorobowego. Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczony wskazał, że w jego niezdolności do pracy nastąpiła przerwa ponieważ od 26 listopada 2015 r. do 21 grudnia 2015 r. świadczył pracę i był zdolny do pracy. Ponadto ubezpieczony wskazał, że od 22 grudnia 2015 r. jest niezdolny do pracy z powodu choroby o symbolu (...) W poprzednim okresie zasiłkowym niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby trwała 93 dni, tym samym nie może budzić wątpliwości to, że do dnia 19 stycznia 2016 r nie wykorzystał jeszcze 182 dni zasiłku chorobowego.

W odpowiedziach na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wniósł o ich oddalenie.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wskazał, że odmówiono ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego, w oparciu o przepisy art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zgodnie, z którymi zasiłek chorobowy przysługuje za okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży nie dłużej niż przez 270 dni. Do jednego okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekroczyła 60 dni. Wskazano, że ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 25 listopada 2015 r. Po przerwie trwającej 26 dni (od 26 listopada 2015 r. do 21 grudnia 2015 r.) ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy z powodu tej samej choroby od dnia 22 grudnia 2015 r. do 19 stycznia 2016 r. Tak więc z dniem 19 stycznia 2016 r. wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Sprawy z odwołań do wszystkich wskazanych wyżej decyzji zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej oddalił odwołanie od decyzji z dnia 25 marca 2016 r. znak: (...) (punkt 1), oddalił odwołanie od decyzji z dnia 2 lutego 2016 r. znak: (...) (punkt 2), oddalił odwołanie od decyzji z dnia 10 lutego 2016 r. znak: (...) (punkt 3), oddalił odwołanie od decyzji z dnia 24 lutego 2016 r. znak: (...) (punkt 4), oddalił odwołanie od decyzji z dnia 3 marca 2016 r. znak: (...) (punkt 5).

Orzekając w ten sposób Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny i prawny w niniejszej sprawie.

R. W. podlegał ubezpieczeniu chorobowemu.

Ubezpieczony przedstawiał zaświadczenia o niezdolności do pracy za okres od 15 czerwca 2015 r. do 25 sierpnia 2015 r. z powodu u. (...) i jego następstw, od dnia 26 sierpnia 2015 r. do 25 listopada 2015 r. oraz w okresie od 22 grudnia 2015 r. do 5 stycznia 2016 r. i w okresie od 18 lutego 2016 r. do 18 marca 2016 r. z powodu choroby C. oraz w okresie od 6 stycznia 2016 r. do 17 lutego 2016 r. z powodu z. o..

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalając w tej sprawie stan faktyczny oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, jak i z urzędu nie zachodziły podstawy do odmowy im waloru wiarygodności. Opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, poprzedziła ją dokładna analiza dokumentacji medycznej ubezpieczonego, co zostało zobrazowane w samej opinii poprzez przedstawienie toku rozumowania przez biegłego. W ocenie Sądu Rejonowego brak było podstaw do kwestionowania wniosków opinii biegłego. Zresztą same strony postępowania nie kwestionowały ustaleń biegłego.

Sąd I instancji orzekł, że odwołania ubezpieczonego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą - nie dłużej niż przez 270 dni. Na mocy art. 9 tej ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresu niezdolności do pracy przypadającego w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1.

W niniejszej sprawie mając na uwadze cytowane wcześniej przepisy Sąd Rejonowy stwierdził, że ubezpieczonemu należało od dnia 15 czerwca 2015 r. liczyć jeden okres zasiłkowy, bowiem niezdolności do pracy w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 25 listopada 2015 r. były nieprzerwane, zaś nieprzerwana niezdolność do pracy rozpoczęta w dniu 22 grudnia 2015 r. i trwająca do dnia 18 marca 2016 r. spowodowana była w jej początkowym okresie tj. od dnia 22 grudnia 2015 r. tą samą chorobą co niezdolność zakończona w dniu 25 listopada 2015 r. Przerwa między tymi okresami niezdolności nie przekraczała 60 dni.

Taki stan rzeczy wynika z opinii biegłego lekarza sądowego, których wnioski Sąd I instancji w pełni podziela. Zaznaczenia wymaga, że okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy zlicza się do jednego okresu zasiłkowego bez względu na to jakimi chorobami były spowodowane, dopiero wystąpienie przerwy w niezdolności do pracy skutkuje sprawdzeniem z powodu jakiej choroby były niezdolność zakończona i nowo rozpoczęta. Dopiero ustalenie, że była to ta sama choroba a przerwa między okresami niezdolności nie przekraczała 60 dni daje podstawy do zaliczenia tych okresów niezdolności do jednego okresu zasiłkowego.

Mając na uwadze powyższe, działając na zasadzie art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oraz art. 47714 § 1 k.p.c. Sąd I instancji oddalił odwołania ubezpieczonego uznając, że jego okres zasiłkowy zakończył się w dniu 19 stycznia 2016 r. więc od dnia 20 stycznia nie miał już prawa do zasiłku chorobowego, mógł wystąpić natomiast o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego.

W dniu 27 grudnia 2016 r. powód wniósł za pośrednictwem pełnomocnika profesjonalnego apelację zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 372 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą zaliczeniem do jednego okresu zasiłkowego okresów niezdolności do pracy powoda.

2. Naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na pominięciu konkluzji opinii biegłego sądowego, który stwierdził, że schorzenia powoda dotyczą innych organów i nie są ze sobą bezpośrednio związane.

b) art. 316 § 1 kpc poprzez wydanie wyroku na podstawie błędnie przyjętego stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Sąd wydał wyrok dokonując błędnej wykładni art. 9 ust. 2 ustawy oraz nie uwzględniając wniosku biegłego sądowego.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o:

1) o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołań przez zmianę zaskarżonych decyzji i przyznanie powodowi prawa do zasiłku chorobowego od dnia 20.01.2016r. do 18.03.2016r.

2) zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje w tym zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje :

Apelacja ubezpieczonego jest nieuzasadniona w całości .

Na wstępie Sąd Okręgowy stwierdza ,że wyrok Sądu I instancji dotyczył kilku odwołań wniesionych przez ubezpieczonego R. W. od kilku decyzji ZUS, które to sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

Wszystkie zaskarżone decyzje dotyczyły odmowy przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego po dniu 19 stycznia 2016 r. z uwagi na to ,że ZUS uznał ,że ubezpieczony wykorzystał z tym dniem pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Sąd Rejonowy rozpoznając odwołania do tych decyzji podzielił stanowisko organu rentowego oddalając odwołania.

Sąd Okręgowy stwierdza ,że rozstrzygnięcie Sądu I instancji było prawidłowe.

Oceniając zasadność wniesionych zarzutów apelacyjny należy rozpocząć od przypomnienia zasad wedle których przyznaje się prawo do zasiłku chorobowego .

Zgodnie z art. 8 w/w ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Okresem zasiłkowym jest zatem okresem, za który ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego. Kryterium, które zastosował ustawodawca przy ustalaniu długości okresu zasiłkowego, to podział na niezdolność do pracy z powodu gruźlicy oraz w trakcie ciąży i niezdolność do pracy spowodowaną wszystkimi innymi (poza gruźlicą i okresem ciąży) chorobami.

Okres wypłaty zasiłku wynosi 182 dni, a w przypadku niezdolności spowodowanej gruźlicą oraz występującą w trakcie ciąży - 270 dni.

Po wyczerpaniu 182 dni (lub 270 dni) okresu zasiłkowego, jeżeli dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, ubezpieczonemu może zostać przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres do 12 miesięcy kalendarzowych.

Z kolei art. 9 powołanej ustawy określa zasady wedle ,których liczymy okres zasiłkowy.

W myśl art. 9 ust 1 do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych

w art. 6 ust. 2.

Ustęp 2 tego przepisu określa ,że do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Jak widać ten przepis wskazuje, w jaki sposób liczymy dany okres zasiłkowy i kiedy liczymy go od nowa (jako nowy okres zasiłkowy), a kiedy daną niezdolność do pracy wliczamy do "poprzedniego" okresu zasiłkowego. Ma to ogromne praktyczne znaczenie, zważywszy że zgodnie z art. 8 ustawy ustawodawca ograniczył długość okresu zasiłkowego **do 182 dni** (w sytuacji niezdolności spowodowanej gruźlicą - do 270 dni), **bez możliwości dalszego przedłużenia tego okresu.**

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą.

Do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do pracy, jeśli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych niżej okoliczności:

a) niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,

b) przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać ,że Sąd I instancji prawidłowo ustalił ,że ubezpieczony z dniem 19 stycznia 2016 roku wyczerpał okres zasiłkowy .

Nie ma racji skarżący ,że Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni powołanego art.9 ust.2 ustawy zasiłkowej zliczając wszystkie niezdolności do pracy wynikających chorób dotyczących różnych organów do jednego okresu zasiłkowego.

Sąd Okręgowy podtrzymuje stanowisko Sądu I instancji i dodatkowo wyjaśnia, że do pierwszego okresu niezdolności do pracy ubezpieczonego występującego od 15.06.2015 r. do 25.11.2015 r. należało doliczyć wystąpienie kolejnej niezdolności do pracy spowodowanej tymi samymi przyczynami czyli tą samą chorobą od dnia 22.12.2015 r.

Po pierwsze, niezdolność do pracy od tego dnia, spowodowana była tą samą chorobą a była to choroba C..

Po drugie niezdolność do pracy spowodowana tą samą chorobą powstała w okresie przerwy mniejszej niż 60 dni gdyż między dniem 25.11.2015 r. (ostatnim dniem poprzedniej niezdolności) a dniem 22.12.2015 r. (pierwszym dniem wystąpienia kolejnej niezdolności) upłynęło 26 dni.

Okres niezdolności do pracy od dnia 15.06.2015 r. do dnia 25.11.2015 r. należało liczyć łącznie pomimo, że w tym czasie ubezpieczony był niezdolny z różnych chorób -początkowo(okres od 15.06.2015 r. do 25.08.2015 r.) z powodu u. (...) i jego następstw a potem z powodu choroby C. (od 26.08.2015 r. do 25.11.2015 r.) gdyż te okresy niezdolności następowały po sobie, nie było żadnej przerwy. Zastosowanie zatem znalazła tu zasada z art.9 ust.1.

Podobnie kolejne okresy niezdolności do pracy, które wystąpiły po przerwie mniejszej niż 60 dni trwające łącznie od 22.12.2015 r. do 18.03.2016 r. należało zaliczać do poprzedniego okresu zasiłkowego w myśl art.9 ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej.

Nie ma tutaj znaczenia, że ten okres niezdolności był wywołany różnymi chorobami tj.

w okresie od 22.12.2015 r. do 5.01.2016 r. chorobą C., od 6.01.2016 do 17.02.2016 r.

z. o.a od 18.02.2016 r. do 18.03.2016 r. znowu chorobą C. gdyż te

okresy niezdolności następowały po sobie, nie było między nimi żadnej przerwy toteż znowu ma zastosowanie zasada z art.9 ust.1.

Przy czym od dnia 20 stycznia 2016 r. występuje okres zasiłkowy bez prawa do zasiłku chorobowego gdyż zgodnie z art. 8 zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni.

Podsumowując Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym stwierdza, że z dniem 19 stycznia 2016 r. dla ubezpieczonego upłynął okres 182 dni niezdolności do pracy zaś za pozostałe okresy pomimo o tego, że zostały zaliczone do okresu zasiłkowego nie przysługuje prawo do zasiłku. Wyczerpanie okresu zasiłkowego trwającego 182 dni spowodowało, że nie rozpoczął biegu nowy okres zasiłkowy.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 maja 2015 r.

I UK 408/14, gdzie wyraził następujący pogląd:

„Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. „

Podobnie uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08 stwierdzając w uzasadnieniu, że:

„Przepis art.9 ust.1 i ust.2 powołanej ustawy - in abstracto - nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych; stanowi, że do jednego okresu zasiłkowego należy zliczać wszystkie następujące po sobie nieprzerwanie okresy niezdolności do pracy, choćby były spowodowane różnymi chorobami, oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni.”

Sąd Okręgowy w całości podziela prezentowane poglądy Sądu Najwyższego.

W związku z powyższym zarzuty naruszenia art.9 ust.2 ustawy zasiłkowej okazały się niezasadne.

W dalszej kolejności odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazuje, że w jego ocenie zarzut ten jest nieuzasadniony bowiem Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, że wszystkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Tym samym Sąd Rejonowy nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. i Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonane przez ten Sąd ustalenia i przyjmuje je za własne.

Sąd Okręgowy przypomina, że wykazanie, iż Sąd pierwszej instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, i oczywiście zgodne z gromadzonym materiałem dowodowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kwestii skuteczności podnoszącego przez stron skarżącą wyrok zarzutu obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. niejednokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy

W wyroku z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99 Sąd Najwyższy stwierdził ,że:

„Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna.”

W postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99 Sąd Najwyższy zawarł pogląd ,że:

„Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego.”

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00 , SN stwierdził, że :

„ Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.”

Sąd Okręgowy w całości podziela prezentowane poglądy i w pełni zgadza się z ustaleniami Sądu I instancji .

Podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art.233 kpc polegał na prezentowaniu stanowiska ,że Sąd I instancji pominął konkluzje opinii biegłego , który stwierdził ,że schorzenia powoda dotyczą innych organów i nie są ze sobą powiązane.

W ocenie Sądu Okręgowego ,Sąd I instancji nie pominął w żaden sposób opinii biegłego .

Wskazane w tej opinii schorzenia z powodu , których ubezpieczony miał niezdolność do pracy nie były sporne gdyż kwestia sporna dotyczyła wyliczenie okresu zasiłkowego a to już nie był zadaniem biegłego tylko stanowiło przedmiot oceny prawnej .

Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że opinia biegłego nie miała decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia spornej kwestii w sprawie bo był nim jedynie sposób zaliczenia występujących po sobie niezdolności do pracy z różnych schorzeń , a to była wyłącznie ocena prawna.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na mocy art. 385 kpc oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

Sędzia : Przewodniczący: Sędzia:

/SSO Z. P. / /SSO E. Z. / / SSO.B. G./